

בס"ד. שיחת יום א' פ' תבוא, ט"ו אלול ה'תשנ"א

— אחרי תפלת ערבית —

בלתי מוגה

א. הסדר אצל בניי — ש"פותחין בברכה".¹

וסמוכין (או ראי') לדבר — שפתיחת והתחלת התורה היא באות ב"ת, ר"ת ברכה², והרי יהודי צריך להשתדל למצוא ראי' או רמז בתורה (בבחינת "אסתכל באורייתא"³) כיצד להתנהג בכל עניניו ועשיותיו, אפילו בדברים כאלה שאינם שייכים (לכאורה) ללימוד התורה.

ועד"ז הוא בנוגע אלינו — בעמדנו ביום שבו "קיימא סיהרא באשלמותא"³ דחודש אלול, חודש החשבון והסך-הכל של השנה שעומדים בסיומה, וגם חודש ההכנה לשנה הבאה — שיש לקשר זה עם רמז בתורה: ידועים הראשי-תיבות (שנתפשטו בתוך כלל ישראל) דמספר שנה זו: ה' תהא שנת נפלאות אראנו, ועד"ז (ומעין זה) בנוגע לשנה הבאה: ה' תהא שנת נפלאות בינה.

והענין בזה — ש"אראנו", ענין הראי', קשור עם חכמה (כמבואר בחסידות⁴), ומחכמה ("אראנו נפלאות") נמשך לבניה ("נפלאות בינה"). והרמז לזה בתורה — בלשון הכתוב⁵ "עינים לראות ואזנים לשמוע"⁶, כמבואר בחסידות⁴ שראי' ושמיעה ענינם חכמה ובינה.

ב. וענין זה שייך במיוחד ליום זה — ט"ו אלול:

באים אנו מיום השבת שבו היתה ה"אכילה" מהטירחא דערב שבת (מ"י

ולעיר, ששניהם יחדיו מהוים (חלקם ורוב של "שבעה השערים" שישנם אצל כל אדם, "אדמה לעליון"*) — ב' עיניים וב' אזניים (ראה ש"ך עה"ת ר"פ שופטים).

(1) ראה בהנסמן בלקו"ש חכ"ד ע' 641 בערה (ד"ה פותחין בברכה).
 (2) זח"ב קסא, רע"ב.
 (3) זהר ח"א קנ, רע"א. ח"ב פה, רע"א. ועוד. וראה שמור"ר פט"ו, כו.
 (4) ראה תו"א משפטים עה, א. לקו"ת ויקרא בהוספות בסופן (נד, סע"ג). ובכ"מ.
 (5) סוף פרשתנו (תבוא) — כט, ג.
 (6) וכן הוא הסדר אצל כאו"א מישראל — שהוא "אדמה לעליון" (ראה של"ה ג, רע"א. ועוד) אפילו בנוגע לעניני הגוף, שהוא גוף קדוש — שתחילה ישנו הענין ד"עינים לראות", ואח"כ בא הענין ד"אזנים לשמוע".

(* ומה שישנם גם אצל אינם יהודים — הרי זה רק כדי שיוכל להיות ענין הבחירה (ראה גם סה"מ תרנ"ו ס"ע שיט. ועוד), שכן, בחירה שייכת רק בדברים שיש איזו שייכות ביניהם, כמבואר בתניא (פמ"ט) שענין הבחירה קאי על "הגוף החומרי הנדמה בחומריותו לגופי אומות העולם".

שטרך בערב שבת יאכל בשבת¹⁷) — י״ג אלול⁸, יום הנישואין של כ״ק מו״ח אדמו״ר, אשר, בקשר ובהמשך לזה, היתה ההתייסדות של ישיבת ״תומכי תמימים״ בט״ו אלול⁹, כידוע¹⁰ ומסופר בדברי ימי הישיבה שיסוד הישיבה בא ע״י הצעת כ״ק מו״ח אדמו״ר לאביו לייסד ישיבה, ומיד בתחילת ההתייסדות נתמנה כ״ק מו״ח אדמו״ר למנהל-פועל של הישיבה¹¹.

והרי כללות ענינה של הישיבה — לימוד התורה — הוא חכמה בינה ודעת, שזהו״ע ד״עינים לראות ואזנים לשמוע״, ראי' ושמיעה, שענינם חכמה ובינה (כנ״ל ס״א), היינו, שבלמוד התורה ישנו ענין החכמה שהו״ע של נקודה, ולאח״ז צריכים להרחיב את הנקודה, שזהו״ע דבינה, ולאח״ז גם ענין העיקרי דדעת — שנזכר תחילה בפסוק: ״לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע״ — שענינו ש״יתקע מחשבתו בחוזק כו״״, ועי״ז נעשית הולדת המדות, אהבה וענפי' ויראה וענפי'¹² (כמבואר בתניא¹³), שכוללים קיום כל מצוות עשה ומצוות לא תעשה שקיומם נעשה ע״י אהבה ויראה¹⁴.

[ולהעיר, שהקדמת הדעת לחכמה ובינה בפסוק ״לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע״, מורה על הדעת כפי שקשור עם ענין הכתר — שלכן, אף שהסדר הרגיל בהספירות הוא חכמה בינה ולאח״ז דעת, מ״מ, לפעמים מונים דעת לפני חכמה ובינה, כיון שדעת קשור עם כתר¹⁵, וזהו שאמרו כשהכתר נמנה אין הדעת נמנה¹⁶, לפי שהדעת הוא כמו כתר¹⁷, וכשהכתר הוא בגלוי, אזי הדעת הוא ע״ד ״שרגא בטיהרא מאי אהני״¹⁸.

(7 ע״ז ג, סע״א.

(8 ובהמשך לג' ימים רצופים) שיש בהם ענין ה״חזקה״) אלו (י״ג י״ד ט״ו) — באים גם בג' הימים שלאח״ז: ט״ז י״ז וח״י, שסימם וחותמם הוא יום ההולדת של שני המאורות הגדולים, הבעש״ט (בשנת נח״ת) ורבינו הזקן (בשנת קה״ת), וכפי שידובר בארוכה בהתוועדויות שלאח״ז.

(9 ראה ״התמים״ ח״א ע' כה.

(10 ראה גם ״רשימות״ חוברת קפא ע' 15. וש״נ.

(11 כלומר: אע״פ שבימים ההם הי' הנשיא (״הנשיא הוא הכל״, שהוא רק אחד) אביו, כ״ק אדמו״ר (מהורש״ב) נ״ע (ורק לאח״ז נעשה כ״ק מו״ח אדמו״ר ממלא מקומו), מ״מ, ההצעה ע״ד יסוד הישיבה באה ע״י כ״ק מו״ח אדמו״ר, ותיכף מתחילת כל הענינים נתמנה הוא — כ״ק מו״ח אדמו״ר

— למנהל-פועל של הישיבה.

(12 ולכן מצינו בענין המוחין שישנם ג' מוחין וגם ד' מוחין — כי מוח הדעת גופא מתחלק לשנים, לאהבה וענפי' ויראה וענפי' (ראה סידור (עם דא״ח) שער התפילין ז, סע״א ואילך. ובכ״מ).

(13 ספ״ג.

(14 שם פ״ד.

(15 תו״א תולדות יט, א. סה״מ תר״ס ע' נא. ה״שׁת ע' 38.

(16 ע״ח שער כג (שער מוחין דצלם) פ״ח (וראה הערה בסה״מ ה״שׁת שם). וראה סה״מ שבהערה הקודמת.

(17 והיינו, שדעת נעשית כל המציאות של כתר, וכתר נעשה כל המציאות שלמעלה, וכל המציאות שלמעלה נעשית כל המציאות שלמטה, עד שנעשות מציאות אחת ויחידה.

(18 לשון חז״ל — חולין ס, ריש ע״ב.

וענין זה קשור עם חמשה עשר בחודש שבו "קיימא סיהרא באשלמותא" — כי, השלימות האמיתית של הלבנה היא בהיותה (לא רק "המאור הקטן"¹⁹, כפי שנעשית לאחר שבאה בטענה אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד²⁰, אלא) אחד מ"שני המאורות הגדולים"¹⁹, באופן שכתר אחד לשניהם²¹. וכל זה מודגש ביותר בתקופתנו זו — כמדובר בארוכה במשך השנה שכבר ישנה השלימות ד"ארבעים שנה" מהסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובמילא ישנו הענין ד"נתן לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע".

ג. ובפרטיות יותר:

ידועה²² השיחה וההכרזה אודות התפקיד של תלמידי התמימים — שנוסף על פעולת ענין התמימות בעצמם, צריכים הם לפעול ענין התמימות גם בכל הסביבה שלהם, כיון שמהענינים העיקריים דתלמידי התמימים שצריכים להיות "נרות להאיר", ועד "להאיר" בתכלית השלימות, ע"ז שפועלים שגם התלמידים והמושפעים שלהם יהיו "נרות להאיר" באותו אופן שהם השפיעו עליהם, והיינו (בסגנון אחר, אבל אותו הענין), שכאו"א מהמושפעים יפעול בהד' אמות שלו, בביתו הפרטי, אצל בני ביתו, ובחלקו בעולם — שיהי' מעין ישיבת תומכי תמימים.

ועוד ועיקר — כמבואר בשיחה הידועה של כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע לתלמידי תומכי תמימים²³, שתלמידי הישיבה הם "חיילי בית דוד" שמנצחים את המעמד ומצב ד"חרפו עקבות משיחך", ופועלים ביאת המשיח באופן ד"אמן ואמן", כלשון הכתוב בסיום וחותם מזמור פ"ט בתהלים²⁴.

ויש להוסיף בדיוק הלשון "חרפו (עקבות משיחך)" — שבזה מרומז שמשנים ומהפכים את הענין הבלתי-רצוי לענין של חריפות למעלותא, חריפות בתורה.

ועוד זאת, שבלשון "חרפו" נרמזת גם כללות העבודה דבירור וזיכור העולם — ע"פ המבואר בחסידות (מספרי קבלה)²⁵ שכללות הענין דמעשינו ועבודתינו הוא בירור רפ"ח ניצוצין שנפלו למטה, אשר ע"י הבירור מתעלים הניצוצין למעמד ומצב נעלה יותר מכפי שהיו קודם הנפילה (שבגללה הוצרך להיות הבירור),

בלקו"ד ח"ד תשפז, ב ואילך. ועוד.
 (24) ופסוק זה מהוה ההכנה למזמור צדי"ק של "נעים זמירות ישראל", השייך לשנה זו.
 (25) ראה תו"א וישב כז, ב ואילך. מאמרי אדה"ז על פרשיות התורה בראשית בתחילתו, ובהנסמן שם ע' תכו.

19) בראשית א, טז.
 20) פרש"י עה"פ — מחולין שם.
 21) ראה ספר הערכים חב"ד (כרך ג) ערך אור הלבנה ס"ח (ע' שיד ואילך). וש"נ.
 22) ראה גם תורת מנחם — התוועדיות ח"ד ס"ע 227 ואילך. וש"נ.
 23) שיחת שמח"ת תרס"א — נדפסה

ובגמר כל הברורים מתגלה אורו של משיח — כמרומז במש״ש²⁶ ״ורוח אלקים מרחפת על פני המים״ (ששורש תיבת ״מרחפת״ הם האותיות ר' ח' פ', שרומזות על רפ״ח הניצוצין), ואיתא במדרש²⁷ ״זה רוחו (אורו)²⁸ של מלך המשיח״.

ד. וענין זה נעשה במיוחד ע״י לימוד פנימיות התורה — שלימוד זה הוא החידוש בישיבת תומכי תמימים:

גילוי פנימיות התורה הו״ע גילוי המשיח ברוחניות, כידוע דברי הצ״צ בזה²⁹. אלא שאדמו״ר מהר״ש אמר לו על זה, שרוצים שיהי גילוי משיח בפשטות, ועי״ז פעל את הדבר כו' — שתיכף ומיד הותחל גם ענין זה באופן אמירת התורה של הצ״צ בכלל.

ויש לומר, שכיון שבודאי היו כל עניניו של הצ״צ באופן הולך ומוסיף ואור, הרי גם ענין הנ״ל לא הי' בתחלת נשיאתו של הצ״צ, כי אם (בעיקר) בהמשך הנשיאות שלו.

ובזה ניתוסף עוד יותר עי״ז שהרביים הנשיאים שלאחריו הוסיפו ביאור בתורתו, וביאור כזה שכלל גם הענין ד״תלמיד ותיק עתיד לחדש³⁰, ועאכו״כ בנדו״ד שה״תלמיד ותיק״ הי' אדמו״ר (מהורש״ב) נ״ע, ולפנ״ז אדמו״ר מהר״ש (שענינו ״מלכתחילה אַריבער״³¹), שהוא הוא זה שהיו לו חילופי דברים האמורים עם הצ״צ, ולאח״ז נעשה ממלא מקומו, והוא המשיך ומסר זה — בתוספת וביתר שאת וביתר עוז — לממלא מקומו, אדמו״ר (מהורש״ב) נ״ע, והוא מסר זה לבנו יחידו ממלא מקומו, נשיא דורנו, כ״ק מו״ח אדמו״ר.

ובפרט לאחרי שעברו ארבעים שנה, תכלית השלימות דחב״ד (״לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע״), בלימוד פנימיות התורה של כ״ק מו״ח אדמו״ר נשיא דורנו, נוסף על לימוד פנימיות התורה של אדמו״ר (מהורש״ב) נ״ע והנשיאים שלפנ״ז, שכל נשיא הוא ממלא מקומו של הנשיא שלפניו שמציאותו נמצאת אצלו בגלוי, כך שישנם בגלוי כל השמונה דורות של נשיאי חב״ד³²: דורנו זה שהנשיא שלו הוא כ״ק מו״ח אדמו״ר, דורו של אדמו״ר מהורש״ב

31 ראה אגרות־קודש אדמו״ר מהור״י צ״צ ח״א ע' תר״ז.

32 להעיר, ש״נשיא״ ר״ת ״ניצוצו של יעקב אבינו״ (קה״י מע' רבי), שענינו תורה (נסמן בלקו״ש ח״ל ע' 137), ואם הדברים אמורים בנוגע לכל נשיא, עאכו״כ שכן הוא בנוגע לנשיאי חב״ד, שהרי תוכן הענין דחב״ד (ר״ת חכמה בינה דעת) בפשטות הוא לימוד התורה.

26 בראשית א, ב.

27 ב״ר פ״ב, ד. פ״ח, א.

28 זח״ג לד, ב. וראה תורת מנחם —

תפארת לוי״צ ויקרא ע' נג.

29 ראה תורת מנחם — התוועדויות

ח״א ס״ע 18. ס״ע 141. לקו״ש ח״ו ע' 80

הערה 70. ועוד.

30 ראה מגילה יט, ב. הנסמן בלקו״ש

ח״ט ע' 252.

נ"ע, דורו של אדמו"ר מהר"ש, דורו של הצ"צ, דורו של אדמו"ר האמצעי, דורו של רבינו הזקן, וכולל גם דורו של המגיד ודורו של הבעש"ט, ושומעים תורה מכל אחד ואחד מהם — ע"ד הסיפור הידוע אודות שבעת התורות ששמעו מהבעש"ט בגן-עדן³³, אשר תורות אלו נמסרו לכאו"א מאתנו³⁴.

ה. ועי"ז נעשה ענין התמימות ("תומכי תמימים") והשלימות בעצמו, וגם בחלקו בעולם — כמרומו בענינו של יום חמשה עשר בחודש שבו "קיימא סיהרא באשלמותא":

כיון ש"ישראל מונין ללבנה³⁵ לפי ש"דומין ללבנה³⁶, הרי מובן שכשם שבט"ו בחודש "קיימא סיהרא באשלמותא" (בגשמיות כפשוטו), כך הוא גם בהנמשל, שמורה על מעמד ומצב של "אשלמותא" אצל כאו"א מישראל, אנשים נשים וטף, עד לקטני-קטנים.

והרי השלימות של יהודי מתבטאת בכך שיש בו הענין דמשיח³⁷, והוא נמצא במעמד ומצב של משיח — עי"ז שנמצא במעמד ומצב של "כוכב" (כמ"ש³⁸ "דרך כוכב מיעקב", דקאי על משיח³⁹, וקאי גם על כאו"א מישראל⁴⁰), שתיבה זו מורכבת משני חלקים — "כוכב": כ"ו — הגימטריא דשם הוי', שנמשך בעוה"ז התחתון ע"י כ"ב אותיות התורה (כמאמר² "אסתכל באורייתא וברא עלמא"), ובאופן ששני ענינים אלו (כ"ו וכ"ב) נעשים תיבה ומציאות אחת ויחידה, ועד למציאות האחדות של הקב"ה כפי שהיא בגלוי אצל כאו"א מישראל — ישראל וקוב"ה כולא חד, ע"י אורייתא⁴¹, כולל ובמיוחד — פנימיות התורה, שעומדת ביניהם ומחברת אותם, כיון שעל ידה נעשה "יחוד נפלא" בין השכל המשכיל והמושכל⁴².

של גוף בריא ונשמה בריאה, וכולל גם חלקו בעולם באופן של בריאות, עד שכל העולם נמצא במעמד ומצב דתכלית השלימות (ע"ד הענין ד"קיימא סיהרא באשלמותא").

(35) סוכה כט, א.

(36) ראה סוכה שם. ב"ר פ"ו, ג. אוה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך. ועוד.

(37) ראה מאור עינים ס"פ פינחס.

(38) בלק כד, יז.

(39) ירושלמי תענית פ"ד ה"ה.

(40) ירושלמי מע"ש ספ"ד.

(41) ראה זח"ג עג, א.

(42) תניא פ"ה (ט, ב).

(33) ביום הש"ק פ' כי תבוא, תרנ"ב (ראה כש"ט (הוצאת תשנ"ט) בהוספות סתי"ט ואילך. וש"נ).

(34) וכאשר כל א' מאתנו לומד וחוזר תורה שנאמרה בג"ע, הרי כיון שעי"ז "שפתותיו דובכות" בהמקום שבו נמצא (ראה יבמות צז, רע"א), ובנדר"ד בגן-עדן — הרי זה בבחינת "עולמך תראה בחייך" (ברכות יז, א), היינו, שישנו הענין דג"ע בעוה"ז הגשמי, ועוה"ז הגשמי נעשה במעמד ומצב דג"ע, ואדרבה, בהוספה שלא בערך, כי, מציאותו של ג"ע כפי שהוא עכשיו הוא רק מקום וזמן של לימוד התורה, משא"כ כאשר ג"ע נמשך ומתגלה בעוה"ז, ה"ו באופן ש"עולמך תראה בחייך", שעי"ז נעשה האדם חי (ע"ד "ודצדיק באמונתו יחי")* גם בגשמיות, ב"יחוד נפלא"

(* ויש לומר שהתי"ו ד"תראה" הוא גם ר"ת "תחי".

ועוד זאת:

השלימות דט״ו בחודש קשורה ושייכת להשלימות שהיתה בזמן שלמה המלך⁴³, שאז נתקיים אמיתית הענין ד״פדה בשלום נפשי גו״⁴⁴, מעין ודוגמת השלימות שתהי' לעתיד לבוא (כמבואר בארוכה בדרושי פדה בשלום בשערי תשובה⁴⁵) — שענין זה נעשה (״כ״י״) ש״ברבים היו עמדי״⁴⁴, כלומר, ע״ז שפעלו שבחינת ה״רבים״ דהעולם תהי' ״עמדי״, עם כאו״א מישראל (ועם כלל ישראל), עד כדי כך שבחינת ה״רבים״ עצמה נעשית סיוע לעבודתו של כאו״א מישראל.

ומזה מובן שיהודי פועל ענין השלימות והתמימות בחלקו בעולם וע״ז בכל העולם כולו — שמודיע ומראה בכל העולם כולו, ויתירה מזה, שאינו צריך להודיע ולהראות, כיון שהעולם מצד עצמו, בעצם קיומו ואופן מציאותו, ״אומר״ ו״מודיע״ ב״קול גדול ולא יסף״⁴⁶ (כפי שהי' בעת מתן־תורה⁴⁷), שכל מציאותו היא כח הפועל האלקי שנמצא באופן גלוי בהנפעל⁴⁸.

ושלימות ותמימות זו תהי' בכל הענינים שבעולם, היינו, לא רק במין המדבר, אלא גם במין החי, צומח ודומם, ואדרבה, בעיקר בנוגע לחלק הדומם שבעולם — כי, ע״פ הידוע⁴⁹ שכל הגבוה גבוה ביותר נופל למטה מטה יותר, מובן, שעד״ז הוא גם בנוגע לתנועת העלי' מלמטלמ״ע, שאצל המטה ביותר העלי' היא ביתר שאת וביתר עוז, דכל ה״מטה מטה ביותר״ עולה ל״גבוה גבוה ביותר״, עד ל״גבוה מעל גבוה גו״ וגבוהים עליהם״⁵⁰, עד ל״גבוה״ האמיתי, שזהו עצמות ומהות א״ס, ולמעלה מזה — עצמות ומהות כפי שהוא למעלה מכל מיני תוארים, ועד לעצמות ומהות כפי שהוא במקומו.

ו. וע״פ האמור שהתייסדות ישיבת תומכי תמימים קשורה עם ביאת

43) שמו״ר שבעה ערה 3.

44) תהלים נה, יט.

45) ח״א נה, ג ואילך.

46) ואתחנן ה, יט. וראה תניא פל״ו.

לקו״ש ח״ד ע' 1092 ואילך.

47) דאע״פ שמ״ת הי' פעם אחת בלבד, מ״מ, ניתן אז הכח על כל השנים וכל החדשים וכל הימים וכל הרגעים שלאח״ז, וכציווי התורה (פרש״י תבוא כו, טז) ״בכל יום יהיו בעיניך חדשים״ ממש, ובזה גופא — אין הכוונה שבמשך כ״ד שעות היום נשאר האדם באותו מעמד ומצב (ורק ביום שלאח״ז נעשה בעיניו ״חדשים״), אלא, שבכל רגע דהיום ״היו בעיניך חדשים״, כיון שבכל רגע ורגע

צ״ל הליכה מדרגא לדרגא כו״.

48) ע״ד שמצינו בנוגע להמגיד ״שהכיר

לפועל הכלי מתוך הכלי שהי' סומא בעין א׳

כו״״ (שער האמונה ספכ״ז), היינו, שהכיר את

כח הפועל בנפעל גם בנוגע להפרטים שבדבר,

אפילו כאשר הפרט הי' לכאורה ענין של

חסרון, אם כי חסרון כזה שנקרא בשם ״סגי

נהור״, ואפילו החסרון באופן זה לא הי' אלא

בעינו אחת.

49) ראה בארוכה שערי אורה שער

הפורים ד״ה יביאו לבוש מלכות פי״ב ואילך,

פל״ב ואילך.

50) קהלת ה, ז. וראה ספר הליקוטס

דא״ח להצ״צ) ערך גבוה (ע' נג ואילך). וש״נ.

המשיח — יובן גם הקשר והשייכות דהתייחסות הישיבה בט״ו אלול עם החתונה דכ״ק מ״ח אדמו״ר ב״ג אלול (כנ״ל ס״ב):

כללות ענין הנישואין קשור עם ימות המשיח — כדאיא במדרש⁵¹ ״העולם הזה (החל מציאת מצרים) אירוסין היו .. לימות המשיח יהיו נישואין״, שאז יהיו ה״נישואין״ דכאו״א מבנ״י (וכלל ישראל) עם הקב״ה, ועד עם עצמותו ומהותו ית׳, באופן ש״והיו לבשר אחד״⁵².

ושייכות זו מתבטאת גם בענין השמחה — כמוזכר לעיל⁵³ שהשמחה הכי גדולה היא דוקא שמחת חתן וכלה, כפי שרואים במוחש, וכפי שיודעים גם כיצד נערכו הנישואין דכ״ק מ״ח אדמו״ר, וכיצד הי׳ אז ה״גילוי״ של אביו (אדמו״ר נ״ע); וזהו גם מהחידושים בימות המשיח — כמ״ש⁵⁴ ״אז ימלא שחוק פינו ולשונונו רנה״, לעתיד לבוא דוקא.

וענין זה מודגש ביותר בשייכות להחתונה של כ״ק מ״ח אדמו״ר נשיא דורנו — כיון שהחלק השני⁵⁵ של שמו הוא ״יצחק״, ע״ש הצחוק והשמחה⁵⁶.

ויש להוסיף, שהענין ד״אז״ נעשה תיכף ומיד עכשיו — שהרי נמצאים אנו בדור השמיני (״אז״ בגימטריא שמונה) דנשיאי חב״ד (כנ״ל ס״ד), שאז ישנה השלימות דכללות מעשינו ועבודתינו בכל הדורות⁵⁷, כך שאין זה ״אז״ בלשון עתיד, שעתיד לבוא, אלא זהו ענין של הוה⁵⁸, ובמילא נעשה תיכף ומיד ״ימלא שחוק פינו ולשונונו רנה״, שכאו״א מישראל נמצא בשמחה הכי גדולה, ומלכתחילה אין מקום לשאלה: היתכן?! הרי מצינו בגמרא⁵⁹ תנאים (שנתפרשו באופן גלוי כדרישת ההלכה) מתי מותרת ההנהגה ד״ימלא שחוק פינו״ — כיון שתיכף ומיד בא משיח צדקנו, כך שה״אז״ נעשה ענין של הוה, ומיד לאח״ז נעשה גם ענין של עבר, כשכבר היתה התחלת הגאולה.

וכאמור, ענין הנישואין שקשור עם הגאולה נעשה ביום י״ג אלול — י״ג

51 שמו״ר ספט״ו.

52 בראשית ב, כד.

53 שיחת י״ג אלול שנה זו בתחלתה (לעיל ע' 219).

54 תהלים קכו, ב. וראה ברכות לא, א.

55 שהוא גם טיוס וחזותם כללות השם, שהתחלתו ״יוסף״, כיון ששניהם יחד נעשים

שם אחד ויחיד (ראה בארוכה שיחת יו״ד אלול שנה זו ס״ה (לעיל ע' 210)).

56 ראה וירא כא, ג״ו.

57 כולל גם שלימות מעשינו ועבודתינו

דכאו״א מישראל בכל משך האריכות ימים ושנים טובות שמקבל מהקב״ה, ״מידו

המלאה הפתוחה הקרושה והרחבה״, עד ״והיו ימיו מאה ועשרים שנה״ (בראשית ו, ג), שזהו שלימות הימים, ולא עוד, אלא שלאח״ז ניתוסף שלימות למעלה משלימות זו — מאה ושמונים שנה, כ״ימי יצחק״ (וישלח לה, כח), שמו השני של כ״ק מ״ח אדמו״ר נשיא דורנו.

58 ובפרט לאחרי שישינו הענין ד״גאולה בשביעית״ (ראה מגילה יז, ב) — כפי שאמרנו זה-עתה בתפלת העמידה דערבית, ועד״ז בתפלת מנחה שלפנ״ז, ותפלת שחרית שלפנ״ו.

59 ברכות שם. וראה גיטין ז, א. טוש״ע אר״ח סתק״ס.

בגימטריא "אחד" (ע"ד ענין הנישואין באופן ד"והיו לבשר אחד"), והמשכו ביום הש"ק י"ד אלול, שכולל כל הענינים דש"ק, ועאכו"כ ענינו העיקרי — "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים"⁶⁰, ותיכף ומיד לאח"ז בא "יום השלישי (ט"ו אלול, שבו) יקימנו ונחי' לפניו"⁶¹, שענין זה נפעל בגלוי ובפשטות ע"י התייסדות ישיבת תומכי תמימים, כנ"ל בארוכה.

וענין זה נעשה הענין העיקרי דכל השנה כולה — כיון שביום זה "קיימא סיהרא באשלמותא" של החודש שכולל את כל השנה כולה, ע"י החשבון-צדק⁶² וההכנה בנוגע לכל השנה — חודש אלול, ר"ת "אני" לדודי ודודי לי"⁶⁴, שאז עומד מוכן כל יהודי במעמד ומצב שכל מציאותו ("אני") היא "לדודי", ועי"ז פועל גם למעלה — ש"דודי" נעשה "לי", ובמעמד ומצב זה עומד יהודי במשך כל השנה כולה (בכח וההשפעה וההוראות דחודש אלול), כך שכל השנה כולה היא במעמד ומצב דחודש אלול ("אן אלול'דיקער יאָר"), ובאופן כזה פועל גם בעולם — שכל העולם יתקשר וישתנה ויתעלה למעמד ומצב ד"אלול".

ז. המורם מכל הנ"ל בנוגע לפועל:

בעמדנו ביום התייסדותה של ישיבת תומכי תמימים, התייסדות שאירעה אמנם בעיר ובמקום מסויים, אבל מתוך כוונה (שנתגלתה תיכף בתחילת ההתייסדות) שתלמידי הישיבה יהיו "נרות להאיר", ושעיקר הגילוי יהי דוקא בהזמן ד"חרפו עקבות משיחך", כדי שיפעלו את הענין ד"חרפו" למעלותא, שזהו"ע דבירור הרפ"ח ניצוצין, שע"ז מביאים את הגאולה האמיתית והשלימה (כנ"ל בארוכה) — עושים את כאו"א מכס "שליח" לפעול בכל הענינים האמורים לעיל, לפרסם בכל מקום ע"ד השליחות של תקופה זו,

60) תמיד בסופה.

61) הושע ו, ב.

62) שמורה גם על צדקתו של כאו"א מישראל ושל כלל ישראל, כיון שהשנה היתה אצלם מלאה בעניני תומ"צ, תורה, עבודה וגמילות חסדים — "חוט המשולש", שמורה על "חוזק" ו"חזקה", וקיום נצחי.

63) שה"ש ו, ג ובשעה"פ עה"פ. ועוד.

64) ומד' תיבות אלו מורכב ענינו של חודש אלול — החל משבת מברכים חודש אלול, ועאכו"כ מר"ח אלול*, שבו מתחילים

ארבעים יום האחרונים המרומזים בד' היודי"ן שבספ"ת ד"אני לדודי ודודי לי" (ב"ח אר"ח רסתקפ"א (ד"ה והעבירו)), עליהם נאמר "מה הראשונים ברצון אף** האחרונים ברצון" (פרש"י עקב ט, יח), שסימם וחותרם ביה"כ"פ, "אחת בשנה", שבו נשלמת הכתיבה וחתימה טובה, וגמר חתימה טובה, ופתקא טבא כו'.

** ובאופן שריבוי זה ("אף האחרונים ברצון") הוא בתוקף יותר מהענין שעליו בא הריבוי, היינו, באופן נעלה יותר מארבעים ימים הראשונים — ע"ד מאחז"ל (קה"ר) עה"פ (קהלת ב, ט) "אף חכמתי עמדה לי", "חכמה שלמדתי באף עמדה לי" (ראה לקו"ת ויקרא ד. ט. ובכ"מ).

* ב' הימים דר"ח — שזהו"ע ד"בראשי חזש"כט" לשון רבים (חז"ג רמח, א. וראה אוה"ת פינחס ע' א'קטה ואילך).

שכאו"א מישראל צריך להיות "נר להאיר", לסיים ולגמור את התקופה ד"חרפו עקבות משיחך", ולהביא תיכף ומיד גאולה האמיתית והשלימה.

ובודאי יקח כאו"א על עצמו את השליחות — לעשות מביתו הפרטי מעין ודוגמת ישיבת תומכי תמימים (כנ"ל ס"ג), והיינו, ע"ד המדובר פעם בארוכה⁶⁵ שכל בית יהודי צ"ל בית של גמילות-חסדים, בית של תורה ובית של תפלה, כך בפרטיות יותר (או בענין שבו מפורשים יותר הענינים הנ"ל), צ"ל כל בית (גם) מעין ודוגמת ישיבת תומכי תמימים, כפי שרואים אצל כל אלה הנמצאים שם וכל אלה שזכו לקבל שם לימוד בכלל, ולימוד בתורה במיוחד, ולימוד בפנימיות התורה בפרטי-פרטיות וביחוד-שביחוד.

ויש להוסיף גם הקשר לענין של נישואין, כבהתייחסות ישיבת תומכי תמימים שהיתה קשורה עם נישואי כ"ק מו"ח אדמו"ר — כיון שהדיבור עכשוו קשור גם עם נישואין בפשטות הנערכים עכשווי⁶⁶, הקשורים עם קיום היעוד⁶⁷ "מהרה ישמע כו' בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה וגו'" (כל החמשה קולות⁶⁸), כפי שאומרים בנוסח השבע ברכות [ובפרט שנוסף על השבע ברכות בשעת הנישואין, חוזרים ואומרים שבע ברכות בכל שבעת ימי המשתה — כש"באו⁶⁹ פנים חדשות⁷⁰], שבהן מברכים את כל בניי המסובים בהסעודה, ועל ידיהם נמשכות הברכות בכל העולם כולו, מתחיל מבניי שבדור ההוא, ובנדודו, המשכת הברכות היא גם באופן ד"יוסף" ובאופן ד"יצחק" (ב' שמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר).

ח. ויש לקשר כהנ"ל גם עם פרשת השבוע — פרשת תבוא:

בהתחלת פרשתנו מדובר אודות ביאת בניי לארץ ישראל (והי' כי תבוא אל הארץ גו'), ובזה גופא באופן ד"ירשת וישבת בה", שזהו"ע דכיבוש וחלוקת הארץ, ובהמשך לזה — "ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו'", הבאת ביכורים לבית המקדש מפירות שבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל⁷¹.

וביאור ענין הפנימי שבזה — ע"פ פתגם הצ"צ "מאך דאך ארץ ישראל"

פ"ב ה"י. טושו"ע אה"ע סס"ב ס"ז.
 70 כולל גם עיקר הענין ד"פנים חדשות" — שכל יהודי נעשה בבחינת "פנים חדשות" לגבי מעמדו ומצבו ברגע שלפנ"ז, שכן, מאחר שניתוסף אצלו עוד רגע, הרי הוא נעשה "נר להאיר" עוד יותר מכפי שהי' עד אז, ובמילא נעשית אצלו "פנים חדשות", עד ל"פנים חדשות" ממש.

71 פרש"י עה"פ (כו, ב).

65 ראה גם לקו"ש חל"ו ע' 130, ובהנסמן שם בהערה 75.

66 ובודאי יתקיימו עוד ענינים של חתונות ושמתח נישואין, הן שבעת ימי המשתה של נישואין שכבר התקיימו, ועאכ"כ נישואין עצמם.

67 ע"פ ירמ' לג, יו"ד"יא.

68 ברכות ו, ב.

69 כתובות ז, טע"ב. רמב"ם הל' ברכות

(כידוע הסיפור בזה⁷²), היינו, שכאו״א מישראל צריך לעשות מחלקו בעולם ״ארץ ישראל״, ואז הוא מביא ביכורים מהפירות שנשתבחה בהם הארץ.

ובהמשך הכתובים: ״וענית ואמרת גו״⁷³ — די ש לומר, ש״אמרת״ הוא גם מלשון ״האמרת״ ו״האמירך״, כמ״ש בהמשך הפרשה ״את ה׳ האמרת היום גו׳ וה׳ האמירך היום גו״⁷⁴, שעל זה פירשו חז״ל⁷⁵ ״אמר להם הקב״ה לישראל אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם״, וע״פ פירוש התוספות⁷⁶ ש״אחת״ היא בחינת ״יחידה״, מובן, ש״חטיבה אחת בעולם״ פירושו, שמתגלית בחינת היחידה (״יחידו של עולם״) בעולם, ונמשך ומתגלה גם בכאו״א מבנ״י ובכולם יחדיו, ובפרט ע״י קיום מצות ״ואהבת״⁷⁷ לרעך כמוך⁷⁸, שעי״ז נעשים כל בנ״י מציאות אחת.

ועד שפועלים גם הפיכת הענינים דלעו״ז — כמ״ש בהמשך הפרשה⁷⁹ ״השקיפה ממעון קדשך גו״, שעל זה אמרו חז״ל⁸⁰ ״כל השקפה שבתורה כו׳ וזה לשון ברכה״, ״הופכים את הקללה לברכה״⁸¹, והיינו, שה״השקפה״ שנאמרה בפרשה זו (שהיא היחידית בכל התורה כולה שב״לשון ברכה״) משנה ומהפכת גם ״כל השקפה שבתורה״, שכל ענין של השקפה, להיותו ״השקפה שבתורה״, ילמדוהו בתורה באותו אופן שילמדו לעתיד לבוא הענין דיציאת מצרים, שלכן יצטרכו⁸² גם ללמוד ולספר מה שאירע במצרים, אלא, שאז יהי׳ הענין ד״מצרים״ כפי שהוא למעלה ממצרים וגבולים אלא שנמשך (דוקא) במצרים וגבולים, שזהו״ע מצרים דקדושה, כולל גם חכמת מצרים דקדושה, שעי״ז ניתוסף בחכמת שלמה⁸³, כמובן מהמבואר בפשטות הכתובים⁸⁴.

ןוע״ד מ״ש⁸⁵ ״ולא אבה ה׳ אלקיך לשמוע גו׳ ויהפוך ה׳ אלקיך לך את

72	אגרות-קודש אדמו״ר מהוריי״צ ח״א	79	כו, טו.
ע׳ תפה.		80	ירושלמי מע״ש פ״ה ה״ה.
73	כו, ה.	81	שמו״ר רפמ״א.
74	כו, יז״ח.	82	ברכות יב, סע״ב.
75	ברכות ו, סע״א.	83	ומעין ודוגמת זה גם בכאו״א
76	ד״ה עד — מנחות יח, א.	מישראל, כמובן מהמדובר לעיל (ס״ה)	
77	קדושים יט, יח.	שבכאו״א מישראל ישנה בחינת משיח	
78	ובפרט ע״פ הנהוג לומר זאת קודם	(״כוכב״), והרי בנוגע למשיח צדקנו כותב	
התפלה, ובתור הקדמה להתפלה (ראה לקו״ש		הרמב״ם דבר נפלא — שהוא ״מבית דוד	
חכ״ה ע׳ 374. וש״נ) — לאחרי אמירת		ומזרע שלמה״ (פיה״מ סנהדרין פ׳ חלק יסוד	
״מודה אני לפניך״ שצריכה להיות ״מיד		הי״ב).	
כשיעור משנתו״, שבזה נרמז גם שבשעה		84	ראה מלכ״ם א, ה, יו״ד. התועודיות
שניעורים משינת הגלות (כידוע שהגלות		תנש״א ח״ג ע׳ 223.	
נמשלה לשינה), נעשה תיכף ומיד ״מודה אני		85	תצא כג, ו.
לפניך כו״, ותיכף ומיד ״רבה אמונתך״.			

הקללה לברכה גו' (כמדובר לעיל⁸⁶) — שהענין ד"לא אבה" הוא ע"ד הענין דשס"ה מצוות לא תעשה, שעם היותן ענין ד"לא תעשה", נעשה מזה ענין של חיוב ועשׂי, כמודגש גם בכך ששס"ה מצוות ל"ת הם כנגד שס"ה גידים⁸⁷, והרי השס"ה גידים הם (כמו הרמ"ח איברים ששייכים למצוות עשה⁸⁸ שענינם עשׂי בפועל) ענין חיובי, ואדרבה, מהלך הדם ("הוא הנפש"⁸⁸) בכל הרמ"ח איברים נעשה דוקא באמצעות השס"ה גידים⁸⁹.

ויש לקשר זה עם הידוע⁹⁰ שתיבת "גיד" הוא בגימטריא "טוב".

ולהוסיף, שענין זה מודגש גם בתיבת "גיד" עצמה — שהתחלת וסיום התיבה הוא "גיד", שזוהו"ע ד"גמול דלים"⁹¹, ובאמצע ישנה אות "י", הרומזת על ב' היודיין, הן היו"ד למעלה, דקאי על עצמות ומהות, והן היו"ד למטה, דקאי על "נפש השנית בישראל (ש) היא חלק אלוקה ממעל ממש"⁹², אשר, להיותה "ממש" חלק אלוקה ממעל, מובן, דכשם שלמעלה ה"ז בבחינת יו"ד, כך צריכה לבוא גם למטה בבחינת יו"ד].

ט. ויה"ר — והוא העיקר — שע"י קבלת ההחלטות בכל האמור,

ובפרט שמקשרים כל זה עם חלוקה ושלחות לצדקה, עי"ז שיעשו עכשו כאו"א מהממצאים כאן שליח ליתן לצדקה את השטרות שנותנים לו, ובהוספה מדילי (כמדובר כמ"פ עד"ז בהתוועדויות הקודמות),

הנה תיכף ומיד לאח"ז, או אפילו קודם ההמשך בזה, תיכף ומיד ממש⁹³, נעשה — בלשון הכתוב בפרשת השבוע — "כי תבוא אל הארץ גו' וירשת וישבת בה", והיינו, שדבר ברור הוא⁹⁴ שכאו"א מאתנו, וכולם יחד, ביחד עם כל ישראל שבכל העולם כולו, באים — "עם ענני שמיא"⁹⁵ — לארצנו הקדושה, "כל יושבי עלי"⁹⁶, ותיכף ומיד "ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו'" — הבאת ביכורים לביהמ"ק השלישי.

וכל ענינים אלו — באופן ד"אשלמותא", כמודגש בעמדנו ביום שבו

86) שיחת יו"ד אלול שנה זו סיא"א (לעיל 215 ואילך).

87) זח"א קע, ב.

88) פ' ראה יב, כג.

89) ראה גם התוועדויות תנש"א ח"ב ע' 252.

90) מאורי אור ג, טו. הובא באוה"ת

וישלח רמז, סע"א ואילך.

91) שבת קד, א.

92) תניא רפ"ב.

93) "ממש" — גם מלשון מישוש, שממשישים זה ("מ'טאָפּט דאָס אָן") בידים גשמיים, כולל גם "ממש" ב"לב לדעת עינים לראות ואזונים לשמוע".

94) שהרי תיבת "כי" אינה בלשון ספק או תנאי כו', אלא סיפור דברים, שכאשר "תבוא אל הארץ גו' וירשת וישבת בה", אזי "ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו'", כיון שיש לו חלק מבורר בארץ, לאחרי כיבוש וחלוקה.

95) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

96) ערכין לב, ב.

”קיימא סיהרא באשלמותא” של החודש האחרון של שנת ”נפלאות אראנו”, אשר, כל זה נעשה ההקדמה תיכף ומיד ל”נפלאות אראנו” בארצנו הקדושה, ושם גופא בירושלים עיר הקודש, ובהר הקודש, ובביהמ”ק המשולש, עד בקודש הקדשים.

[כ”ק אדמו”ר שליט”א נתן לכאו”א מהנוכחים שטר של דולר, כדי לתתו (או חילופו) לצדקה].

